

Η σημασία του Γάμου

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Ο Γάμος για εμάς τους Χριστιανούς έχει Ιερό, Μυστηριακό και ακατάλυτο χαρακτήρα. Ο Απόστολος των εθνών και ιδρυτής της Εκκλησίας μας Παύλος στην Επιστολή του προς τους Εφεσίους χαρακτηρίζει το Γάμο «Μυστήριο μέγα εις Χριστόν και εις την Εκκλησίαν» (Εφ. ε' 32-33). Για το λαό αυτό κι επί αιώνες ήταν κι εξακολουθεί εν πολλοίς και σήμερα να είναι αυτονόητο. Παλαιότερα και σήμερα όταν τα πολλά ζευγάρια προσέρχονται εις γάμου κοινωνία στην Εκκλησία γνώριζαν και γνωρίζουν ότι αποτελούσαν πλέον μία σάρκα και ότι οι σύζυγοι χειραφετούμενοι από τους γονείς τους δημιουργούσαν και δημιουργούν δια βίου ένα νέο κύτταρο στην κοινωνία, μια νέα οικογένεια, με ακρογωνιαίο λίθο της τον Ιησού Χριστό.

Θα μου επιτρέψετε στο σημείο αυτό να σας πω μία σύντομη όσο και χαρακτηριστική πραγματική ιστορία που μόλις προ ολίγων ημερών μου διηγήθηκαν. Στην περιοχή του Αργους άνδρας 50 περίπου ετών έμεινε χήρος, αφού η σύζυγος του, 45 ετών, απέθανε από την επάρατο νόσο. Μετά την παρέλευση λίγου καιρού και παρελθόντος του πένθους κατά τα ήθη του τόπου ανύπανδρη γυναίκα 40 ετών πήγε στον Ιερέα του χωριού να μεσολαβήσει για να την παντρευθεί ο χήρος. Ο Ιερέας καθηκόντως μετέφερε το προξενιό και πήρε την εξής απάντηση: « Παπά μου δεν κάνω δεύτερο γάμο. Θα μείνω πιστός στη Μεταξία – έτσι λεγόταν η αποθανούσα σύζυγος – μέχρι του δικού μου θανάτου...Και ξέρεις γιατί; φαντάζεσαι όταν πεθάνω να είναι δίπλα στον Αγιο Πέτρο και να με περιμένει γεμάτη παράπονο για την προδοσία; πώς θα την αντικρύσω παπά μου και τι θα της απολογηθώ;». Πίσω από αυτή τη χαριτωμένη όσο και συγκινητική πραγματική

ιστορία που και σε εμένα τη διηγήθηκαν και μέσα στην απλοϊκότητα της αντίδρασης του χήρου αδελφού μας κρύβεται όλο το Ορθόδοξο ήθος που έχουμε κληρονομήσει. Η ισόβια πιστότητα του ζευγαριού, η μετά θάνατο πιστότητα της ή του περιλειπούμενου, η ακράδαντη πίστη στην αιώνια ζωή και η επίγνωση του προσκαίρου της παρούσης.

Η ιερότητα του Μυστηρίου του Γάμου είναι η ουσία της συμβίωσης του ανδρός με τη γυναίκα και το έχουμε ως κληρονομιά επί 2000 χρόνια. Ετσι πέρασε από το Βυζάντιο σ' εμάς. Η παιδαγωγός και ιστορικός Ρόζα Ιμβριώτη στο πόνημα της «Η γυναίκα στο Βυζάντιο» υπενθυμίζει ότι:

« Γάμος κατά το Βυζαντινό δίκαιο είναι ανδρός και γυναικός συνάφεια και συγκλήρωσις του βίου παντός, θείου τε και ανθρωπίνου δικαίου κοινωνία». Πράγματι στο Βυζάντιο το Οικογενειακό Δίκαιο άλλαξε τελείως σε σχέση με την προχριστιανική Αρχαιότητα και μάλιστα υπέρ της συζύγου και των παιδιών. Μία μικρή απόδειξη μας δίδει η ιστορικός με τον ορισμό κατά κάποιο τρόπο του Γάμου. Τι μας λέγει;

1ο Με τη φράση «ανδρός και γυναικός συνάφεια» καθιερώνεται ο Γάμος ως η βάση της οικογένειας και όχι ο,τιδήποτε άλλο, όπως και τελευταίως επιχειρείται να καθιερωθεί

2ο Λέγοντας και «συγκλήρωσις του βίου παντός» κηρύσσεται το αδιάσπαστο της ένωσης και η σοβαρότητα της πράξεως του ανδρός και της γυναικός που προσέρχονται στο Γάμο.

3ο Ζητώντας «θείου δικαίου κοινωνία» απαιτεί στενότατη ηθική κοινωνία των συζύγων, εδραζομένη στον Θείο Νόμο και στις ευλογίες της Εκκλησίας. Και

4ο Συμπληρώνοντας τον ορισμό με τη φράση «κοινωνία ανθρωπίνου δικαίου» αναγνωρίζει πλήρη ισότητα δικαιωμάτων ανδρός και γυναικός», κάτι αδιανόητο για την Προχριστιανική εποχή κι εν πολλοίς πρωτοποριακό και ζητούμενο και σήμερα.

Για το θετικό ρόλο που έπαιξε η Εκκλησία επί Βυζαντίου στην γερή θεμελίωση του θεσμού του Γάμου η Ρόζα Ιμβριώτη σημειώνει: « Η Εκκλησία ευλογεί το γάμο και τον κάνει θεσμό. Και η ιερότητα αυτή που ανυψώνει το θεσμό του γάμου πάνω από τη συνηθισμένη έννοια και αντίληψη που έχει ο πολιτικός νόμος, φαίνεται από το ίδιο το κείμενο της Αγίας Γραφής, που διαβάζεται κατά την τέλεση του Μυστηρίου του Γάμου και στο οποίο ο Απόστολος Παύλος θέλει τον άνδρα να αγαπά τη γυναίκα του σαν τον εαυτό του και η γυναίκα να είναι σύντροφος του ανδρός, παρηγοριά στη δυστυχία του, θεμέλιο της ευτυχίας του, κοινωνός στη χαρά και τη

λύπη του, να συμπάσχει στη φτώχεια του και να αγωνίζεται μαζί του στις συμφορές και στις φουρτούνες» (Ρόζα Ιμβριώτη, «Η γυναίκα στο Βυζάντιο» Εκδ. «Περίπλους», σε. 13-15). Να σας σημειώσω κάτι που δεν είναι κρυφό και είναι χαρακτηριστικό και διδακτικό για πολλούς. Η Ρόζα Ιμβριώτη (1898-1977) που τα γράφει αυτά τα τόσο σημαντικά για το Βυζάντιο και τον πολιτισμό του ήταν φιλόλογος, εκπαιδευτικός, παιδαγωγός και μέλος του ΚΚΕ. Και είναι σημαντικό και θεώρησα καλό να το αναφέρω στην επιστημονική αυτή σύναξη ως μνημόσυνο στη μνήμη της, γιατί μπορεί να είχε την ιδεολογία και τις πεποιθήσεις της, αλλά αυτό δεν την εμπόδισε να δει την αλήθεια και να την δημοσιοποιήσει.

Από την Εναρκτήρια Ομιλία του Μακαριστού Αρχιεπισκόπου
Αθηνών και πάσης Ελλάδος Χριστοδούλου στο Δ΄ Πανελλήνιο Λειτουργικό
Συμπόσιο Στελεχών Ιερών Μητροπόλεων με θέμα
« Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ»
3 Νοεμβρίου 2002

Πηγή: [facebook.com](https://www.facebook.com)